

30. Aargang N°. 23.

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

10. December 1930

LØNNINGSKOMMISSIONENS BETÆNKNING

Af det Ekstranummer af »Dansk Lokomotiv Tidende«, der udsendtes en af de første Dage i denne Maaned, er alle Medlemmerne i Besiddelse af et Materiale, hvorigennem de kan danne sig Begreb om de Forslag, Kommissionen er enedes om.

Det er en enstemmig afgiven Betænkning, der foreligger, kun paa et enkelt Punkt, forøvrigt paa et ret vigtigt Punkt, nemlig til § 21, foreligger et Mindretalsforslag, der er stillet af Stensballe, Hans Jac. Sørensen og Vesterager. Den paagældende § omfatter Forhandlingsreglerne.

Mindretallets Forslag har følgende Ordlyd:

§ 21, Stk. 1. Der indsættes som nye Stk. e og f:

e) ikke er tilsluttet nogen Organisation, der bestaar af andre end nuværende og tidligere Tjenestemænd.

f) og ikke anvender Foreningens Midler i partipolitisk Øjemed.

§ 21. Som nyt Stk. 2 indsættes:

Ministeren kan i særlige Tilfælde under nedennævnte Betingelser meddele Dispensation fra Reglen i Stk. 1 om, at der kun kan gives Anerkendelse til 2 Organisationsafdelinger under en Styrelse:

a) Paagældende særlige Organisation maa omfatte mindst 10 pCt. af det samlede Antal Tjenestemænd i vedkommende Styrelsesgren og mindst 400 Tjenestemænd. I de her nævnte Antal kan ikke

medregnes Tjenestemænd, der tillige er Medlemmer af en i Henhold til Stk. 1 anerkendt Organisation.

b) De under a) nævnte Medlemmer skal udgøre den overvejende Del af en eller flere af de i Stk. 1 under c) nævnte Hovedgrupper.

Stk. 2 og 3 rettes til Stk. 3 og 4, og i det nye Stk. 3 indsættes efter »samme Anerkendelse« Ordene »som nævnt i Stk. 1«.

Angaaende Ændringsforslaget til § 21 udtaler Mindretallet (*Stensballe, Hans Jacob Sørensen og Vesterager*) følgende: Ændringsforslagene til Stk. 1 er stillede ud fra den Opfattelse, at det bør kræves som Betingelse for Anerkendelse af en Organisation til Forhandlingsberettigelse, at den ikke maa kunne tilslutte sig andre Organisationer end saadanne, hvis Medlemmer udelukkende bestaar af nuværende og tidligere Tjenestemænd, og at det er urigtigt, at et Flertal indenfor en forhandlingsberettiget Organisation kan anvende Dele af Medlemmernes Kontingent til partipolitisk Propaganda, muligt for et Parti, som Mindretallet er politisk Modstander af.

Angaaende Ændringsforslaget til nyt Stk. 2 bemærkes, at Mindretallet anser det vel for at være af Betydning, at Antallet af forhandlingsberettigede Organisationer er stærkt begrænset, men mener dog samtidig, at der kan forekomme Tilfælde, overfor hvilke der ikke vil kunne næres nogen Betænkelighed ved at give en vis Adgang til at afvige fra Hovedreglen, nemlig hvis

der opstaar talstærke Foreninger, som samler sig om Særinteresser, der maa anses for at være berettigede.

Det kan under Lovens Behandling paa Rigsdagen blive interessant at se, hvor meget Mindretallet vil sætte ind paa at faa Ændringsforslaget gennemført.

Angaaende den udsendte Betænkning, der er paa halvfemtehundrede Sider, er der at sige, at det er et meget interessant Værk, der meddeler mange forskellige Oplysninger af Betydning men Hensyn til det foreliggende Emne.

Det er jo bekendt, at der lige til de sidste Dage herskede Uenighed i Kommissionen, idet en Personalerepræsentant indtog en Særstilling, men i den elvte Time opnaaedes et Kompromis, saaledes at det nu foreliggende Forslag er enstemmig, med Undtagelse af forannævnte Forslag til § 21.

Hvorvidt det foreliggende Forslag tilfredsstiller Tjenestemændene eller ikke, kan det være højest vanskeligt at udtale sig om, dets økonomiske Rækkevidde er jo ikke relativ stor, men det menes dog fra flere Sider, at det er det længste man kan strække sig af Hensyn til den Krise, Landbruget og Erhvervene for Tiden gennemlever, ligesom Prisniveauet for Tiden rasler stærkt nedad. Det foreliggende Forslag er et Kompromis mellem de forskellige Parter i Lønningskommissionen, og det har altsaa ikke været muligt at naa længere i Retning af Forbedring af Lønninger. De Forbedringer, der er, er ikke ret store, men der er Forhøjelser, om end de kun er smaa, for de Grupper, vi repræsenterer, med Undtagelse af Motorførerne, der foreslaas delt i to Klasser: Dieselførere og Benzinførere, for disse sidste en virkelig Tilbagegang. Det bliver den kommende Kongres Opgave at behandle blandt andet de nævnte Forhold, vi noterer for vort Vedkomende, at det synes meget mærkeligt, at man saa hurtigt efter at Lønningerne for disse Tjenestemænd er fastsat, de har jo kun været gældende et Par Aar, kan komme til et andet Resultat.

Det kan ses af Forslaget, at man generaliserer, det gælder fra den højeste til den laveste, men man generaliserer kun til en vis Grad, idet der nemlig er adskillige Institutioner, for hvem der fastsættes særlige Lønninger. En Mand som Generaldirektøren for Statsbanerne ligestilles med en Generaldirektør for Toldvæsenet, at den ene har et meget større Omraade

og et meget større Personale at regere over, er Kommissionen ligemeget, de skal være ensstillede. Bevares, der er noget tiltalende i Principet, — men der skål dog ogsaa være Mening i det. En stor Del af Statsbanernes Tjenestemænd har en særlig Stilling, fordi de bærer et sikkerhedsmæssigt Ansvar af en Karakter, som ingen Tjenestemand i de andre Etater eller Styrelser har, men ikke desmindre er de klassificeret ens. Der er mange Mærkværdigheder, man kan opdage af det Materiale, Kommissionen har haft som Grundlag for sit Arbejde, f. Eks. det, at en Lokomotivfører ikke kan opnaa saa meget i Løn som Maskinarbejderen ved Statsbanerne oppebærer, altsaa den Bundklasse, fra hvilken han er udgaaet.

I Stedet for det hidtidige Dyrtids- og Konjunkturtillæg er der indført et saakaldt Reguleringsstillæg, men det er noget vanskeligt at tilægge sig de for dette Tillæg gældende Bestemmelser. Der er dog en Ting, der er stærkt iøjnefaldende, og det er, at Udgiftstallet skal stige med 415 Kr. forinden Reguleringstillægget stiger, medens dette skal falde for et meget ringere Fald i Udgiftstallet. Hvorvidt det har nogen Betydning praktisk talt, er en Ting for sig, der er jo ikke megen Udsigt til Stigning for Tiden, men det bør dog ikke være vanskeliggere at komme op end at gaa ned. Saa vidt vi kan se, konfirmerer man med denne Ordning, den af Ministeriet Madsen-Mygdal i 1927 gennemtvungne Lønnedgang.

Som allerede nævnt bliver det den ekstraordinære Kongres' Sag at tage Stilling til Forslaget, der som nævnt indeholder Forbedringer, selv om de kun er smaa, og vi vil slutte med Ønsket om, at den ekstraordinære Kongres vil naa til heldbringende Vedtagelser.

LOKOMOTIVPERSONALETS AFLØSNINGSTJENESTE

I første Distrikt er ved Cirkulære af 21. Oktober d. A. bragt Orden i Afsløsningsforholdene for Lokomotivpersonalet. Det omtalte Cirkulære havde følgende Ordlyd:

»Al Afsløsningstjeneste for Lokomotivpersonale maa i første Række udføres af det Personale, der gaar i Reserve, og som almindelig Regel gælder, at Lokomotivførere i Linie-

turene afløses af Lokomotivførere, og at Lokomotivførere i Rangerturene under Sygdom og Orlov afløses af Lokomotivfyrbødere. Altsaa ogsaa i Tilfælde af, at Afløsningen af forbunden med Udstationering.

Hvis det drejer sig om Afløsning for en Lokomotivfører til Liniertjeneste, og der kun haves Lokomotivfyrbødere i Reserve, maa der til omhandlede Afløsningstjeneste snarest udløses en Lokomotivfører i Rangerturen ved at anbringe en Lokomotivfyrbøder fra Reserven i Rangerturen.

Ved Udstationeringer, hvor der udsendes en Lokomotivfører til Afløsning for en Lokomotivfører, overtager den udstationerede Lokomotivfører den Lokomotivførers Tjeneste, for hvem Afløseren er udsendt.

Ved Udstationeringer, hvor der udsendes en Lokomotivfyrbøder til Afløsning for en Lokomotivfører, maa det paagældende Depot, hvor Afløsningen skal foregaa, selv ordne Afløsningstjenesten for den udstationerede Lokomotivfyrbøder.

Ved Udstationeringer, hvor der udsendes en Lokomotivfyrbøder til Afløsning for en Lokomotivfyrbøder, overtager den udstationerede Lokomotivfyrbøder den Lokomotivfyrbøders Tjeneste, for hvem Afløseren er udsendt.

Vedrørende den almindelige Regel om, at Lokomotivførere i Rangerture afløses af Lokomotivfyrbødere bemærkes, at der dog intet er til Hinder for, at Afløsningen sker ved en Lokomotivfører, hvis en saadan haves ledig i det paagældende Tidsrum.

Hvis der skal afløses i en Rangertur, og der i Reserven kun haves yngre Lokomotivfyrbødere, maa der til omhandlede Afløsningstjeneste udløses en ældre Lokomotivfyrbøder fra Liniertjenesten.

Hvis det undtagelsesvis bliver nødvendigt at anvende en Lokomotivfyrbøder som Lokomotivfører til Togtjeneste, herunder dog ikke medregnet Tog, der fremføres af Rangermaskiner, maa der kun i Nødstilfælde medgives ham en Arbejdsmand som Lokomotivfyrbøder.

Remise-Arbejds mænd maa kun i ganske særlige Tilfælde benyttes til Lokomotivfyrbødertjeneste og aldrig paa Lokomotiver af Litra P og S*) og ej heller paa andre Lokomotiver,

*) Cirkulæret nævner ikke Litra R og H, fordi disse ikke findes i Distriktet.

naar disse skal fremføre Tog, der i Opslagskøreplanen for Publikum er betegnede som Ekspres- eller Iltog.

Udstationering af Remisearbejds mænd til Lokomotivtjeneste maa ikke finde Sted.

Reservelokomotivfyrbødere og Lokomotivfyrbøderaspiranter, hvis Uddannelse er afsluttet, maa kun benyttes til Strækningstjeneste i faste Ture, naar der er Mangel paa Lokomotivfyrbødere.«

Cirkulæret ordner paa en god Maade et Forhold, som ofte har voldt Vanskeligheder.

Dette Cirkulæres Tilblivelse har en lille Historie, som Medlemmerne maaske kan have Interesse af at blive bekendt med.

Historien begynder med, at Maskinbestyreren i 1. Distrikt tilsendte samtlige Depoter og Lokomotivførerafdelinger et Cirkulæreudkast til Udtalelse. Dette foranledigede et Samarbejde mellem Afdelingerne og Foreningens Ledelse. Afdelingerne instrueredes om, hvorledes de burde forholde sig. Endvidere tilstillede Foreningen Distriktet en Udtalelse til Cirkulæret.

Foreningens Skrivelse var dateret den 11. Oktober, og som foran nævnt udsendtes Cirkulæret 21. s. M., altsaa kun 10 Dage senere og med et Indhold, der fortalte om Maskinbestyrerens gode Forstaaelse af Lokomotivmændenes Ønsker.

KØRELÆRERE

Som et Led i Uddannelsesreglerne blev det bestemt, at Lokomotivfyrbøderaspiranterne i et samlet Tidsrum af 12 Uger skulde forrette Tjeneste hos 2 forskellige Kørelærere for at indkøre Attester. Hensigten med, at Aspiranterne skulde køre hos bestemte Lokomotivførere (Kørelærere) er jo den, at der derved skulde kunne skabes Mulighed for den bedst mulige, den mest alsidige og ensartede Uddannelse.

Ved Skrivelse fra Generaldirektoratet af 18. f. M. er Spørgsmaalet, for saa vidt angaar Kørelærernes Uddannelse, ekspederet. Skrivelsen har følgende Ordlyd:

I Skrivelse af 20. Juni d. A., J. Nr. 2055, til Chefen for Maskinafdelingen har Foreningen under Henvisning til de den 28. Januar og 4. April med Generaldirektoratet førte Forhandlinger bl. a. vedrørende Spørgsmaalet om Uddannelse af Lokomotivfyrbøderaspiranter ved dertil udnævnte Kørelærere, af hvilke der ved nærmere angivne Depoter skal udnævnes ialt 28, anført Navnene paa en Række Lokomotivførere,

blandt hvilke de paagældende Kørelærere henstilles udpeget.

I den Anledning skal man herved meddele, at nedennævnte Lokomotivførere vil blive tildelt Hvervet som Kørelærere:

I *København* (ialt 10): T. A. T. Bærentzen, E. C. J. Christensen, K. H. M. Helmer, J. A. Jensen, S. B. Jensen, A. E. Johansen, K. R. J. Olsen, F. C. Schiøtt, F. C. C. Spøer, R. N. Vendelbo.

I *Korsør* (ialt 2): L. H. Mortensen, N. P. Nielsen (Lynge).

I *Nyborg* (ialt 2): R. J. J. Rasmussen, C. S. Thygesen.

I *Fredericia* (ialt 2): A. Kongshøj, N. M. Ladeby.

I *Aarhus H.* (ialt 4): S. Larsen, E. M. Olesen, J. Olsen, J. J. Petersen.

I *Aalborg* (ialt 2): A. J. Hougaard, V. C. Jensen.

I *Struer* (ialt 4): C. C. Nielsen, N. C. P. Sloth, M. J. Voldum.

I *Esbjerg* (ialt 2): H. P. Hansen, N. Nielsen.

Da Lokomotivfører P. C. J. Thorngaard, Struer, som man havde tænkt at udpege til Kørelærer i Struer, nu er forflyttet til Københavns Godshane-gaard, vil der i Løbet af den nærmeste Fremtid blive udpeget en anden Lokomotivfører til det ommeldte Hverv.

Med denne Skrivelse er en Sag, der har bragt Organisationens meget Arbejde, afsluttet. Vi skal i det følgende i store Træk omtale Gangen i dette Arbejde.

Efter at Uddannelseskommissionen i sin Tid blev færdig med sit Arbejde og efter at de forbedrende Arbejder i Generaldirektoratet for at føre disse Bestemmelser ud i Livet var udført, blev der den 11. Juni 1925 udstedt en A-Ordre Nummer 144, i hvilket det nærmere præciseres, paa hvilken Maa-de Uddannelsen skal gaa for sig. I Tilslutning til denne Ordres Bestemmelse førtes der en Forhandling med Generaldirektoratet den 26. Marts 1925. Saa gammel er denne Sag, ca. 5 Aar. Organisationen ventede paa en Afgørelse af Spørgsmaalet efter den nævnte Forhandling og bragte ofte Sagen paa Bane, men stadig viste der sig Vanskeligheder. Vi kom saa hen i Nedskæringsperioden, hvor det var omtrent det modsatte, Organisationen maatte beskæftige sig med, — altsaa ikke Uddannelse af nye Lokomotivmænd, derimod Bevarelse af det allerede ansatte Personale. Da der saaledes slet ikke var Tale om Tilgang, men derimod om Afgang, var paa et Tidspunkt Spørgsmaalet om Uddannelse ikke saa brændende. Da vi imidlertid havde faaet overstaaet denne for Organi-

sationen i høj Grad ubehagelige og vanskelige Periode, da Skyerne igen spredte sig og vi fik det nuværende Ministerium, blev Arbejdet for dette Spørgsmaal paany taget op paa Kraft, thi det havde som før nævnt stadig været fremme. Ved adskillige Samtaler var Forholdet berørt, men der manglede stadig den nødvendige Fart eller Beslutsomhed fra Generaldirektoratets Side, til at faa denne Sag fra Haanden.

Organisationen skrev saa paany om Sagen i en Skrivelse den 28. September f. A., i hvilken man beklagede sig over den Langsomhed, hvor-med Sagen behandledes, samtidig med, at der fremsattes forskellige Udtalelser til Sagen og endelig udbad sig Forhandling. Og den 28. Januar i Aar førtes en Forhandling, der betegnedes som foreløbig, for endelig at blive færdigbehandlet ved en Forhandling i April i Aar.

Administrationen, der havde indkaldt til Forhandlingen i Januar Maaned, og som betegnede den som foreløbig, havde i høj Grad Ret i at betragte den som saadan, thi for Organisationens Repræsentanter var det just ikke behageligt at deltage, fordi Administrationens Repræsentanter var meget daarlig informerede i Spørgsmaalet.

Den anden Forhandling, den 4. April, bragte endelig Løsning paa Spørgsmaalet. Der stod nu tilbage at faa udpeget Kørelærerne, og i en Skrivelse af 20. Juni d. A. fremsendte Foreningen Navnene paa en Del Lokomotivførere, som man ansaa for egnede til dette Hverv. Og blandt disse fandtes de Navne, som er nævnt i Begyndelsen af Artiklen.

Naa, disse forskellige Besværligheder er nu overvundne, men det er jo under alle Omstændigheder rigtigt, at det i den Tid, hvor der ingen Aspiranter fandtes, og som Følge heraf heller ingen til Uddannelse, havde været naturligt at bringe hele dette Spørgsmaal i Orden.

Resultatet paa hele denne Sag er af en saadan Beskaffenhed, at selv om Foreningen ikke følte sine Ønsker helt gennemførte, vi dog har Grund til at betegne det som tilfredsstillende. Se iøvrigt Protokollen i Nr. 14, 1930.

— — —

En lille Forening af Lokomotivførere, som vore Medlemmer sikkert kender, i hvert Fald fra deres lille Blad, — hvis væsentligste Indhold er »Dansk Lokomotiv-Tidende«s Artikler, — var ude med et Forsøg paa at faa *et Par* af deres Medlemmer ($\frac{1}{10}$ af samtlige Medlemmer)

som Kørelærere, men det noble Forsøg mislykkes. — Deres bærende Princip med Hensyn til Fordelingen af Arbejdet er: D. L. F. udfører det saglige Arbejde, og de høster Udbyttet!

Den Gang gik den ikke. —

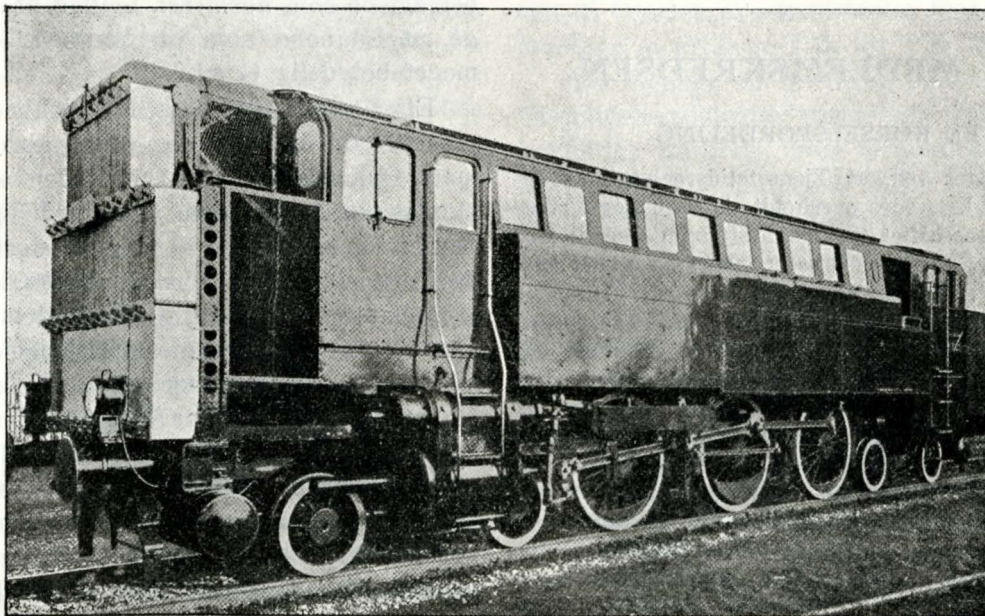
DIESEL-TRYKLUFTLOKOMOTIV

I flere Aar er der i næsten alle Lande søgt at anvende Dieselmotoren i Lokomotivdrift, og dette ikke alene paa Grund af, at Dieselmotoren er billigere i Brændstofforbrug, men i mange Lande med vandfattige Egne er det særlig for at undgaa Transport af Fødevand til Damplokomotiver. Den væsentligste Hindring for at bruge Dieselmotoren, ja i det hele taget alle Eksplosions- og Forbrændingsmotorer i Jernbanedrift, ligger i, at Motoren ikke er i Stand til at udvikle nogen større Kraft uden at komme op paa et forholdsvis højt Omdrejningstal, og det er Arbejdsydelsen ved de mange Omdrejninger, som under Igangsætning skal omsættes til saa vidt muligt samme Arbejdsydelse, men kun paa en Brøkdel af Drivhjulenes Omdrejning. Arbejdsydelsen under Igangsætning udføres af Motoren ved mange mindre kraftige Stempelslag, medens man ved Damplokomotivet kan give Cylindrene en saa stor Dampfyldning, at der i hver Cylinder ud-

føres et stort Arbejde, selv om Stemplet kun bevæger sig langsomt.

For de største Diesellokomotivers Vedkommen- de er der for at kunne tilpasse Motorens Kraftudvikling efter det øjeblikkelige Behov mellem Dieselmotoren og Drivhjulene indskudt en elektrisk Kraftoverføring; paa de mindre overføres og tilpasses den udviklede Kraft med en Tandhjulsudveksling. I Tyskland findes for Tiden over 100 Stk. Diesellokomotiver i Drift, dog er de fleste af dem Rangermaskiner.

En meget lovende Nykonstruktion er de tyske Rigsbaners 2 C 2 — Diesel — Trykluftlokomotiv, bygget af Firmaet »Man« (Maskinfabrik Augsburg — Nürnberg) og Lokomotivfabrikken i Esslingen. For første Gang har man her prøvet at overføre Motorens Effekt til Drivhjulene ved Hjælp af en pneumatisk Anordning. Dieselmotoren driver en Luftkompressor, hvori der fremstilles Trykluft af 7 Atm. Tryk, og denne anvendes i Cylindre paa samme Maade som Dampen i et Damplokomotiv. Dieselmotoren er en enkeltvirkende 4-Takt Motor med 6 Cylindre og en Maksimallydelse af 1200 eff. Hestekræfter. Til denne er koblet direkte en paa samme Fundament hvilende Luftkompressor, som udgør Lokomotivets vigtigste Del. Det er særligt Kølingen af Kompressoren, der spiller en stor Rolle. Den sædvanlige Køling af Kompressoren ved Hjælp af Kølekapper og -ribber er ikke tilstrækkelig, naar der

Diesel-Trykluftlokomotiv.

skal fremstilles saa store Mængder Trykluft, og naar Kompressorens Omdrejningstal er saa stort. Man har opnaaet en effektiv Køling ved at indsprøjte Vand direkte i Kompressionsrummene i saa stor Udstrækning, at Trykluftens Temperatur i Kompressoren holdes nede paa 180 Grader.

For at opnaa en god Virkningsgrad overhedes Trykluften inden Brugen i en Spildegas-Overheder til ca. 350 Grader. Trykluften ledes til og arbejder i Cylindrene som Dampen i et Damplokomotiv. Der findes ingen Trykluftakumulator, men paa Kompressoren er anbragt Reguleringsorganer, saaledes at der udvikles Trykluft efter Forbruget. Kompressorens Kølevand luftkøles i en Køler ved Hjælp af en elektrisk drevet Ventilator. Paa Motorakslen er direkte tilkoblet en Dynamo, som leverer Strøm til en Ventilationsmotor paa 30 H. K. Endvidere findes en Dampkedel for Togopvarmning. Man var ved denne Driftsform noget ængstelig for Eksplosionsfare ved den i Trykluften tilstedeværende Olieforurening, men dette har vist sig ugrundet.

Lokomotivet fremførte under Prøvetur paa en Stigning af 25 ‰ et Tog paa 23,3 Vgl. med en Hastighed af 20 km i Timen og viste sig i Besiddelse af alle Damplokomotivets gode Egenskaber. Det er nu overgivet til Rigsbarnes Forsøgsanstalt i Grünwald for at underkastes indgaaende Prøver.

F. Spøer.

FRA MEDLEMSKREDSEN

EN KØRSELSFORDELING

Foranlediget ved, at Tjenestetidsreglerne af Afdelingen her krævedes overholdt til Punkt og Prikke ved Køreplansskiftet og Turforandringerne i Maj Maaned, blev 1. Tur (P-Mask.), hvori kører det ældste Personale, omforandret saaledes, at Turen — som i Forvejen var taalelig, omend med saa megen Nattjeneste, som kan siges at være nogenlunde udholdeligt, naar det skal være i Aarevis — forandret saaledes, at der ikke alene kom mere Tjeneste ind, men ogsaa mere Nattjeneste; tillige, at Fridagen blev betydelig forringet ved, at Tjenesten efter denne skal paabegyndes Kl. 4,13. Endvidere forringedes Turen ved, at Raadighedstjenesten fra 6 til 13 ved Depotet, hvor Personalet før kunde faa en tiltrængt Hvile, da man skal køre samme Aften og hele Natten efter derved, at man under Raadighedstjenesten skal foretage Maskineftersyn og Opsmøring af 1 P-Mask. til Tog 2007 og af 1 P-Mask. til Tog 3 foruden Klar-

gøring af Reservemaskinen og Pudsnings af egen Maskine, som udvaskes denne Dag, samt forskelligt andet forefaldende Arbejde, saasom Omflytning af Maskiner m. m. — Som det ses, er Tur I forringet betydeligt, og da Afdelingen allerede for Maaneder siden har overgivet den til Hovedbestyrelsens Behandling, er det vort Haab, at Turen snart maa blive ændret saaledes, at Personalet maa blive tilfreds med den. At Personalet i omhandlede Tur ellers ikke har været slemt til at klage, bevises af, at man fra den Side vist ikke i mange Aar har modtaget Beklagelse over Tjenesten, hvilket ogsaa er Bevis for, at den nuværende Beklagelse er berettiget. Man gør sig derfor Haab om, at Hovedbestyrelsens forventede Forhandlinger med Generaldirektoratet og Distrikt maa give et for Tur I godt Resultat til Gavn for alle Parter.

Med Tak for Optagelsen.

Den fredsommelige.

Turen arbejdes der med i Hovedbestyrelsen for Tiden.

Red.

FORSKUDSLØN OG LØNNINGSFORSKUD

(Fortsat.)

Hos Finansstyrelsen var der en voksende Erkendelse af, at denne Tilstand var uforsvarlig, idet den baade var uforenelig med et ordnet Finansvæsen og maatte antages at virke demoraliserende paa Embedsstanden. Der blev gjort flere Forsøg paa at komme ud af Uføret, dog som det synes nærmest med det Resultat, at det hidtil aldeles uregelmæssige Forskudsvæsen nu betragtede som *normeret*, hvilket havde til Følge, at Laanene, som var rentefri, forøgedes i meget betydelig Grad.

Efter at et i 1840 udstedt Forskudsreglement nærmest havde vist sig virkningsløst, vendte man Opmærksomheden mod den store Forskudsgæld, der i Tidens Løb havde ophobet sig. Det er Umagen værd at følge de derhen hørendes Foranstaltninger Skridt for Skridt.

Det begyndte med, at Finansdeputationen i 1841 skaffer sig allerhøjeste Tilladelse til at lade samtlige Forskudsposter udgaa af Zahlkassens Regnskab, idet det var Hensigten, at derefter de Poster, »som dertil maatte befindes at egne sig«, skulde føres til Afgang, medens de øvrige skulde indføres i en særskilt Gældbog. Da Finandeputationen imidlertid derefter indstiller, at samtlige Forskudsbeløb, der er bevilgede i Tiden fra 1813 til 1821, skal slettes (»dels vare de alle over 20 Aar gamle, dels vare de fleste De-

bitorer døde«), støder Deputationen, som det synes uventet, paa Modstand hos Kongen, som forlanger Sagen forelagt paany med Oplysning om, hvorvidt nogen af Debitorerne kan tilbagebetale hele Skylden eller en Del deraf, efter at en til de forandrede Kursforhold svarende Nedsættelse har fundet Sted.

Den nu foranstaltede Undersøgelse trak i Langdrag. Først efter at Sagen to Gange er blevet bragt i Finansdeputationens Erindring, fremkommer denne i Begyndelsen af 1844 med en ny allerunderdanigst Forestilling, hvori Deputationen fastholder sit Standpunkt, at alle over 25 Aar gamle Forskud eftergives. I Motiverne hedder det bl. a.: »... Ved de færreste af dem vare bestemte Afdragsterminer foreskrevne, og hvor *det* var Tilfældet, blev, paa Ansøgning, Delation aldrig nægtet. Af hele den Fremgang med disse Forskud fremgaar tydeligt, hvad desuden er os bekjendt, og som var begrundet i de daværende, for de paa fast Gage staaende Embedsmænds uheldige Tidsomstændigheder, at i de allerfleste Tilfælde traadte disse Forskud i Gratialers Sted, og Vedkommende gjorde ogsaa i Almindelighed Regning paa aldrig at blive krævede...«

Denne Indstilling resulterede i første Linie i en kongelig Tilrettevisning til Finansdeputationen. Den allerhøjeste Resolution af 8. Januar 1844 indledes med følgende hvasse Tilkendegivelse: »Vi have af nærværende allerunderdanigste Forestilling med *Misnoie* bragt i Erfaring, at Finansdeputationen hverken ved Paakrav hos de endnu levende Debitorer eller ved Anmeldelse i de Afdødes Boer, af hvilke i det mindste nogle var solvente, har søgt at conservere for Finanskassen de paa de hosfølgende Lister opførte Fordringer, og, uagtet man antager af Statskassen bevilgede Forskud, der i 20 Aar ikke ere krævede, for at være præscriberede, ikke har draget Omsorg for betimeligen at gjøre disse Krav gjældende, ej engang efter at Deputationen havde modtaget Vor Allerhøieste Resolution af 27. Juli 1841.«

Een Ting var det imidlertid, at det kongelige Mishag med den Maade, hvorpaa Statskassens Interesser var blevet varetaget, maatte skaffe sig Udtryk, en anden Ting at Kongen, da det kom til Stykket, fandt at maatte bifalde Indstillingen om Eftergivelse af Forskudsgælden: »... Kunne Vi nu end ikke dele fornæv-

te Vor Finansdeputations Anskuelse om Forskuds Præscription, ville vi dog med Hensyn til den Debitorerne givne Anledning til at antage, at deres Gjæld til Vor Kasse fra dennes Side var opgivet eller mueligt endog undergivet Præscription, af *Kongelig Naade* have tilladt, at samtlige indbemeldte indtil 31. December 1823 anviste Forskud eftergives de respective Debitorer samt afskrives og udgaa af Assignationscontoirets Bøger...«

Det var Hensigten ved denne Foranstaltning, hvorved man ogsaa eftergav saadanne Forskud, som ikke efter Loven var forældede, idet der var betalt Afdrag paa dem, at gøre op med Fortiden og tage det første Skridt til at skaffe Orden i Forskudsvæsenet. Der blev derfor givet Ordre til Affattelse af detaillerede Fortegnelser over de Forskudsbeløb, der var tilstaaet *efter 1823* med Tilføjelse af Debets Størrelse, de stipulerede Betalings- eller Afdragsterminer, hvorvidt Betaling eller Afdrag var sket samt hvilken Fremgangsmaade der i Tilfælde af paadragne Restancer var brugt. Endvidere indskærpedes det Finansdeputationen at drage Omsorg for, at der under ingen Omstændigheder i Fremtiden kunde blive Spørgsmaal om Præskription af Lønningsforskud. Endelig paalagdes det Deputationen »saavel ved i rette Tid at lade indeholde i Vedkommendes Gager de for dem i Anledning af forundte Forskud stipulerede Afdrag, som og hvor saadant fornødent gjøres, ved Anvendelse af de ved Loven til Gjædskravs Inddrivelse bestemte Midler mueligst at afværge Tab for Vor Kasse.«

Med Hensyn til Bevilling af Gageforskud i Fremtiden udstedtes under 25. April 1844 et kongeligt Reskript, hvis Ordlyd gengives nedenfor, fordi Dokumentet giver et ganske malende Billede af Situationen.

Allerhøjeste Rescript af 25. April 1844 til den kongelige Finantsdeputation.

Da Ansøgninger om Gageforskud blive stedse hyppigere og hyppigere, og da ei alene Vore Finantser paa denne Maade have maattet afsee meget betydelige Summer af de aarlige Indtægter, men Vi derhos ansee det for tvivlsomt, hvorvidt Anvendelsen af deslige Forskud i Almindelighed er saadan, at de blive Modtagerne til virkelig Nytte, og at saaledes Vor landsfaderlige Hensigt opnaaes, saa ville Vi for Fremtiden med Hensyn til Ansøgninger om Gageforskud have iagttaget:

1) Samtlige Vore Collegier ville Vi have bemyndigede til at bevilge de under dem sorterede Embedsmænd et Qvartals-Forskud af deres Gagers aarlige Beløb, men alene forsaavidt dertil, navnlig ogsaa i de Ansøgendes Per-

sonlighed og Embedsførelse, findes tilstrækkelig Anledning, og da mod Tilbagebetaaling i de otte næste Quartaler.

2) Ansøgninger om større Forskud og om længere udsatte Tilbagebetalings-Terminer, der forøvrigt kun under særdeles Omstændigheder og mod nærmere bestemmende Sikkerhed, saasom i Livsassurance-Policer, kunne ventes bevilgede, indsendes til det Collegium, under hvilket Supplicanten nærmest sorterer, for, ledsaget af sammes Betænkning, at tilstilles Vor Finantsdeputation, der i en samlet Forestilling hver Maaned har at forelægge Os dem til allerhøieste Afgjørelse.

3) Saa længe tidligere bevilgede Forskud ikke ere tilbagebetalte, kunne de Vedkommende ingen nye Forskud vente bevilgede.

4) Paa Pensioner og Vartpenge bevilges ingen Forskud.

Bestemmelserne i Reskriptet af 1844 tog jo Sigte paa Ydelsen af *fremtidige* Forskud, og saa vidt det har kunnet ses, blev disse Bestemmelser ogsaa efterlevede.

Man tog derefter fat paa at faa afviklet den Forskudsgæld, der var stiftet efter 1823 og altsaa ikke omfattedes af Resolutionen om Eftergivelse. Her stødte man imidlertid paa store Vanskeligheder. Det var kun meget faa af Debitorerne, der erklærede sig villige til at gaa ind paa at yde Afdrag. Nogle paaberaabte sig Præskription; den aller største Del ansøgte om Eftergivelse; andre forlangte langt mere moderate Afdragsvilkaar, end der foresloges. Det var saaledes kun meget faa, paa hvis Forslag til Sagens Ordning Finansstyrelsen kunde gaa ind, og da Finansminister Grev *Sponneck* ved sin Tiltrædelse var stillet overfor denne forkvaklede Situation, tog han (i 1850) resolut det Skridt at forelægge Rigsdagen et Lovforslag, hvori der indeholdtes en Bestemmelse om fuldstændig Eftergivelse af alle resterende Gægeforskud, der var ældre end 1. Januar 1841, og for hvilke ingen Sikkerhed var stillet; desuden foresloges Eftergivelse af visse Forskud af yngre Dato.

I Motiverne til dette Forslag, der jo havde sit Forbillede i den foran omtalte Eftergivelse af alle Forskud, der var ydet før Udgangen af 1823, blev det gjort gældende, at Forslaget mindre burde ses som en Begunstigelse af Embedsmændene end som en administrativt nødvendig Foranstaltning. Indtil 1841, da en Regulering af Gagerne fandt Sted, var Flertallet af Forskud blevet bevilget »*donationis causæ*», som det hed, d. v. s. under den stiltiende Forsudsætning, at Forskudsbeløbet skulde være en Gave, som ikke vilde blive krævet tilbage. Man

havde saaledes i Virkeligheden vedkendt sig Forskudsvæsenet som System — et System, som naar alt kom til alt, var billigere for Staten end en Lønreform.

Gennem Referaterne af Rigsdagsforhandlingerne om denne Sag faar man et stærkt Indtryk af det Ubehag, den konstitutionelle Finansminister har følt ved at bringe Orden i et Forskudsvæsen, som ved Tidernes Ugunst havde naaet en nærmest kaotisk Tilstand. »Det er en af vore nedarvede Brøst,« udtalte Ministeren, »at der er givet Forskud, navnlig i de senere Aar, i en saadan Udstrækning og med en saadan Lethed, at det i mine Tanker meget har maattet fremme et luksuriøst og letsindigt Levned hos flere af Embedsstanden, som ikke har haft Karakterstyrke nok til at undgaa de Fristelser, som den lette Adgang til Forskud har aabnet.« Paa den anden Side erkendte Regeringen — saaledes som ovenfor nævnt — at en væsentlig Del af Forskudene var givet som et Supplement til de altfor utilstrækkelige Lønninger. »Jeg billiger ikke, at man har søgt at hjælpe sig med Forskud, i Stedet for direkte at forhøje Gagerne; men jeg tror, at Forskudsvæsenet har kostet Landet mindst og skadet Embedsstanden mest.«

Finansminister *Sponneck* lagde ikke Skjul paa, at Regeringen i høj Grad var i Tvivl om den rette Fremgangsmaade lige overfor den ophobede Forskudsgæld. Om Forslaget om Eftergivelse udtalte Ministeren, at »Regeringen har her forlangt mere af Rigsdagen, end den suveræne Konge har følt Styrke til at sætte igennem.« Men »som Sagen nu engang ligger, maa der en Ende paa det; det kan ikke vedblive paa den Maade.«

Der kan næppe være Tvivl om, at ligesom Forskudsvæsenets Tilstand havde beredt Regeringen en ubehagelig Overraskelse, saaledes virkede de Oplysninger, der nu blev givet Folketinget, som Afsløring af Forhold, der laa paa Grænsen af det skandaløse. Og det viste sig, at Rigsdagen paa ingen Maade var til Sinds at være Regeringen følgagtig i Forslaget om at løse Knuden ved at hugge den over (hvad Regeringen maaske, naar det kom til Stykket, heller ikke havde ventet). Forslaget fik en meget ugunstig Modtagelse. Det bekæmpedes stærkt bl. a. af *Grundtvig* og *Monrad*. Fra anden Side faldt der haarde Udtalelser om Embedsstandens bristende Evne til at føre en for-

nuftig Økonomi, og skarpe Ord om »Plattenslageri en gros, drevet af højere Embedsmænd med Statens Midler«. Med hvor megen eller hvor liden Berettigelse disse og lignende Insinuationer blev fremsat, er det vanskeligt at dømme om. Sandheden er vel nok den, at det store Flertal af Forskudsdebitorer var hæderlige Embedsmænd, som i god Tro havde taget imod den Hjælp, der stod dem aaben, medens et Mindretal, i Ly af Slendrian og bristende Kontrol, havde misbrugt Forskudsinstitutionen. Erindres maa det ogsaa, at Harmen og Uviljen jo skulde have en Adresse, og da det jo var ugørligt at vende sig mod et System og en Styrelse, som ikke mere eksisterede, lod man Embedsstanden som Helhed være »Prügelknabe«.

Resultatet af Forhandlingerne paa Rigsdagen var, at Ministeren maatte lade Tanken om en generel Eftergivelse falde. Kun nogle faa Forskudsbeløb, som var tilstaaede under særlige Forhold, blev eftergivne ved Loven af 30. Juni 1850, som iøvrigt fastsatte, at de h'til bevilgede Forskud skulde tilbagebetales ved maanedlige Afdrag, efter Finansministerens Bestemmelse, for saa vidt ikke andre Vilkaar var fastsatte ved Forskudets Bevilgelse.

Hermed havde Lovgivningsmagten ganske underkendt den Betragtning, der laa til Grund for Forskudenes Afvikling, nemlig at Ydelsen var sket som maskerede Gaver. Forskudene blev da ogsaa efter Lovens Bydende fra nu af behandlede som regulære Gældsposter, hvilket naturligvis vakte en Storm af Misfornøjelse hos Flertallet af Debitorerne. Disse havde jo i frisk Erindring, at den enevældige Konge faa Aar i Forvejen af landsfaderlig Naade havde eftergivet al Forskudsgæld, der var ældre end 1823. Saa meget mere maatte Fremsettelsen af Regeringens Forslag, ganske kort efter Grundlovens Givelse, vække Forventning om, at den nye Lovgivningsmagt nu vilde lade samme Begunstigelse blive de yngre Forskudsdebitorer til Del. Det er derfor forstaaeligt, at Skuffelsen over, at dette ikke skete, gav sig Luft i Udtalelser, der var lidet respektfulde overfor den nye Statsskik: »Var der før 1849 Noget, som kunde ønskes forandret, er det dog vist, at vi siden er blevne pidskede med Skorpioner og ikke med Svøber«; »Onde Lidenskaber eller Idéer, som allerede paa andre Steder stiftede Fordærvelse, have fremkaldt Love, og, hvor

Uret aldrig havde været lovligt, lovliggjort hvad Mange ansee for Uret«. Ved Siden af saadanne mere eller mindre beherskede Tilkendigelser kan man ogsaa finde Eksempler paa den Misforstaaelse, at det vedblivende — som før — kun gjaldt om at bøje Hovedet og »supplike«; saaledes naar en Embedsmand i et Andragende udtaler, at hvis det virkelig er saadan, at den nuværende Forfatning kan ophæve den Ret, som støtter sig paa foregaaende Kongers Løfter, saa vil han *bede* om Eftergivelse *som en Naade*. I den følgende Tid blev den overvejende Del af Forskudene berigtigede ved regelmæssige Afdrag i Vedkommendes Gager eller Pensioner. Mange Forskudsbeløb blev dog afskrevne, naar det ved Debtors Død viste sig, at Boet var insolvent; eller de udslettedes som retligt uerholdelige, efter at Kammeradvokaturen havde erklæret det for sandsynligt, at Debitorernes Paastand om Præskription vilde blive stadfæstet ved Retten.

Sagen fik imidlertid et langvarigt og lidet lysteligt Efterspil. Det er klart, at der maatte gaas frem med en vis Strenghed overfor Debitorerne. (Blandt flere offentlig fremdragne Eksempler skal nævnes, at en 80aarig Forskudsdebitor, som oppebar en aarlig Understøttelse paa 20 Rbd. af Statskassen, ganske maatte give Afkald paa denne Understøttelse, indtil en Gæld paa 100 Rbd. var afdraget.) I mange Tilfælde viste det sig imidlertid, at Debitorernes Gæld stod i et saadant Misforhold til deres Indtægter, at de vilde blive totalt ruinerede, hvis Statskassen gjorde sine Fordringer gældende. I andre Tilfælde var Forholdet det, at de maanedlige Afdrag under Hensyn til Debitorernes sandsynlige tilbageværende Levetid maatte ansættes med saa store Beløb, at de ikke vilde kunne udredes, og i hvert Fald vilde de paagældendes Forbliven i Statstjenesten derved være udelukket. Baade af Humanitetsgrunde og af Hensyn til Statens Interesser var det derfor nødvendigt, at der dispenseredes fra Lovens Regel, og da Regeringen savnede Beføjelse hertil, blev der ved en lang Række Love (saa at sige hvert Aar fra 1851 lige op til 1863) givet Finansministeren Bemyndigelse til dels at eftergive, dels at berigtige med Aversional-Summer Forskudsfordringer, som Staten havde tilgode hos navngivne tjenestegørende eller forhenværende Embeds- og Bestillingsmænd.

Rigsdagsforhandlingerne om disse Love var

ikke hyggelige. Det drejede sig om Forskuds- poster lige fra ubetydelige Beløb paa 10—20 Rdl. til Gældssummer, der maatte skrives med 4cifrede, ja, i enkelte Tilfælde med 5cifrede Tal. Finansministeren viste de paagældende Tjenestemænd det Hensyn, at saadanne Oplysninger, som efter almindelige Regler har Krav paa at behandles med Diskretion, blev udeladt af de trykte Lov-Motiver, idet de meddeltes Rigsda- gens Medlemmer ved en skriftlig Redegørelse, der henlagdes til Eftersyn i Bureauet. Anven- delsen af denne hensynsfulde Form viste sig dog at være til liden Nytte. Da det kom til Styk- ket blev ikke blot Forskudenes Oprindelse og Forskudtagernes tjenstlige Forhold gjort til Genstand for indgaaende Omtale fra Folketin- gets Talerstol, men de ulykkelige Debitørers økonomiske og andre private Affærer blev op- trevlede og vendt og drejet for aabent Tæppe til Forlystelse for alle og enhver, der indfandt sig i Tingets Tilhørerloge.

Først i 1863 fik disse usmagelige Forhand- lingen Ende, og saaledes kom man da omsider ud af det ældre Forskudsvæsens Uføre, som maaske ikke var videre smigrende for den dan- ske Embedsstand, men i hvert Fald kompromi- terende for Enevældens Finansstyrer.

Med Hensyn til den *fremtidige* Ordning af Forskudsvæsenet havde Finansministeren fore- slaaget lignende Regler som dem, der indehold- tes i Reskriptet af 1844, men dog saaledes at de »større Forskud« mod Sikkerhed i Livsfor- sikringspolicer o. l. begrænsedes til Beløb svarende til i det højeste et Aars Gage, at tilbage- betale senest inden 10 Aars Forløb.

Rigsdagen udstemte imidlertid Bestemmel- sen om de større Forskud, og Forslaget om at bibeholde Bestemmelsen om Adgang til at er- holde Kvartalsforskud havde nær faaet sam- me Skæbne, idet der i det Folketingsudvalg, som behandlede Sagen, var adskillige Medlem- mer, der gjorde gældende, at Ydelsen af saa- danne Forskud var uden Nytte: »Naar det blev nødvendigt at laane ud til Embedsmænd under paatrængende Omstændigheder, saa vilde de paatrængende Omstændigheder komme hyppi- gere igjen, efter at Laanet er gjort . . . Der er jo intet Spørgsmaal om, at den mest paatræn- gende Omstændighed vilde just fremtræde der, hvor en Mand i de første Dage efter at have erholdt sin Gage, letsindig fortærede den, og hans hele Familie da var uden Brød.«

(Fortsættes.)

EKSTRAORDINÆR KONGRES

Ekstraordinær Kongres afholdes Mandag den 15. December Kl. 9,30 i Selskabslokalerne, Haveselskabets Vej 3 (ved Frederiksberg Allé).

Til udenbys boendes Vejledning tjener, at Linie 11 (Omnibussen) fra Hovedbane- gaarden fører omtrent til Døren, naar man tager til første Stoppested efter Værnedams- vej. Haveselskabets Vej er første Vej paa venstre Haand fra Værnedamsvej. Lige efter den lille Runddel.)

MOTORFØRERNES KREDSBESTYRELSESMØDE TORSdag DEN 20. NOVEMBER I KØBENHAVN

Alle mødt.

Punkt 1.

Forhandlingsprotokollen oplæstes og godkendtes.

Punkt 2.

Kredsformanden gav Oplysning om de af ham førte Sager, oplæste forskellige Skrivelser, der var tilgaaet ham fra Afdelingerne, samt meddelte Svar paa nogle af disse.

En Skrivelse fra Næ. Afd. om Turforhold og Vognløb. Kredsen henstillede, at Afd. selv bringer Orden i den Slags lokale Forhold, da man gik ud fra, at Afd. sad inde med bedre Oplysninger desangaaende end Kredsen.

Angaaende et Forhold vedrørende Benzinpaafyldning i Næ., og Tiden hertil blev det overladt H. P. Christen- sen at søge forskellige Oplysninger desangaaende.

En Beklagelse over en Lokomotivmands Skrivemaade henvises til H. B. Formand.

Punkt 3.

Kredsformanden refererede forskellige Sager, der havde været til Behandling i Forretningsudvalg, og Hoved- bestyrelse, bl. a. de sidste Udnævnelser til Motorførere og Motorfører-Aspiranternes Udnævnelse til Lokomotivfø- rere.

Kredsformanden gav Oplysning om Velfærdsudvalget havde rettet Henvendelse til Gdr. om Opvarmning af Motorkøretøjers Førerrum.

Punkt 4.

Kredskassereren gav Oplysninger angaaende Regnska- bet.

Punkt 5.

H. B. Formand var tilstede og gav forskellige Op- lysninger om den Resolution, der var oversendt fra Kred- sen, da der ikke var tilsendt Afd. Syar endnu. Angaaende

Lønsagen oplyste H. B. Formand, at man snart ventede Lønningskommissionens Betænkning, og man ikke var i Stand til at referere noget, da alle Meddelelser er fortrolige.

Derefter drøftedes kommende Arbejder og forskellige Spørgsmaal.

DE KØBENHAVNSKE LOKOMOTIVFØRERE

afholder Juletræ og Bal fra Kl. 18—2 Lørdag den 10. Januar 1931 i »Borgerns Hus« (Den store Festsal) Rosenborggade 1.

Medlemmer med Familie og Bekendte indbydes.

Nærmere gennem fremlagte Tegningslister. — Talrig Tilslutning forventes.

Festudvalget.

EN VELLYKKET FESTAFTEN

Mandag den 17. November afholdt Nyborg Lokomotivførere- og Lokomotivfyrbøder Afdelinger Teateraften paa Industrihotellet.

Direktør Carl Langballes Selskab, København, opførte Apolloteatrets Sukces, »Dydens Apostle«, og det skal straks siges, at det overmaade morsomme Stykke modtoges med stærkt Bifald, der til Tider fuldstændig kulminerede i bragende Lattersalver. Det var alt i alt en vellykket Aften, for hvilken Direktøren og hans flinke Personale fuldtud fortjente den begejstrede Modtagelse, som Publikum gav dem.

Festudvalget havde ligeledes stor Fornøjelse af Arrangementet; men der var ogsaa lagt et ihærdig Arbejde, og sjælden har Nyborg Teater haft saa godt Besøg, og trods alle Skeptikers ondskefulde Varsler om Underskud gav Festen efter Forlydende ca. 100 Kr. i Overskud, hvilket tydelig kunde ses af Peter og Johannes' Ansigter, der straaled som en nyopdukket Stjerne hele Aftenen.

Efter Forestillingen afholdtes Bal, hvor Festudvalget galant gav en Times gratis Overdans.

Med Tak til Festudvalget for den fornøjelige Aften, opfordrer vi det til at gentage Eksperimentet til næste Aar.

Flere Deltagere.

DØDSFALD

Efter et langt Sygeleje er Lokomotivfører F. Schnack, Struer, afgang ved Døden. Afdelingen har derved igen mistet en god Kammerat og Organisationsmand.

Hans Minde vil vi bevare i Venlighed.

H. Helmert.

DE TYSKE JERNBANERS FAGLIGE ORGANISATIONER

tilstillede den 31. Oktober d. A. Rigsbaneselskabet en Skrivelse, hvori de opsagde Kollektivaftalens Bestemmelser om Arbejdstiden til Ophør den 30. November 1930.

Aktionen for Nyregulering af Arbejdstiden, hvorom Underhandlinger allerede en Tid er foregaaet mellem de aftalesluttende Organisationer og Hovedforvaltningen, er altsaa nu kommen i et afgørende Stadium. Jernbanemændenes Enhedsforbund i Tyskland har allerede for længere Tid tilbage kæmpet mod de nuværende Forhold, under hvilke en Del af Jernbanemændene og i Særdeleshed Arbejderne i Reparationsværkstederne samt i Banevedligeholdelsestjeneste faar kortere Arbejdstid, medens en anden Del atter regelbundet nødes til at udføre 3—6 Timers Overtidsarbejde pr. Uge. Til at begynde med kræver Forbundet, at alt Overarbejde afskaffes, samt at 8-Timersdagen indføres uden Undtagelse.

Jernbanemændenes Enhedsforbund ved, at Jernbaneforvaltningen ingenlunde frivilligt vil imødekomme Kravet om Nyregulering af Arbejdstiden. Derfor rustet det sig til Kamp og regner med Understøttelse ikke alene fra Arbejderklassen, men ogsaa fra alle mere indsigtfulde Kredse i Tyskland.

DE AMERIKANSKE JERNBANEMÆND

I April Maaned f. A. opsatte en Styrelseskonference for de 22 faglige Jernbanemændsorganisationer et Program i den Hensigt at modvirke Rationaliseringens uheldige sociale Indvirkninger. Man krævede i dette Program en Fridag om Ugen, streng Tillempling af 8-Timersdagen samt gradvis Forkortelse af Arbejdstiden i den Hensigt at naa til Fem Dages Arbejdsuge og 6-Timers Arbejdsdag.

I Maj i Aar opsatte den amerikanske Landsorganisationers Jernbanemandssektion en Del Krav, hvoriblandt Femdages Ugen (40 Timer). Samtidig fremholdt man, at 6-Timersdagen med længere Arbejdsuge kunde være lempeligere ved kontinuerlig Drift.

Efter alt at dømme staar man i Amerika overfor en Aktion af samme Slags, som da 8-Timersdagen indførtes. Den 12. November afholdtes en Konference i Chicago for Lokomotivførere, Lokomotivfyrbødere, Togførere, Konduktører og Rangerpersonale. Paa denne Konference var mere end 700 befuldmægtigede Repræsentanter for disse Kategorier tilstede, og disse tog Stilling til Spørgsmaalet om Forkortelse af Arbejdstiden uden Lønsækning.

Trods Udvidelse af Jernvejsnettet og Forøgelse af Trafiken, er Personaleantallet ved de amerikanske Jernbaner i 10 Aar gaaet ned med 25 pCt., d. v. s. med ½ Million Mand. Arbejdskraftens Fortrængelse af Maskiner og den økonomiske Depression kræver, at Arbejdet fordeles over den forefindende Arbejdskraft — man har jo ogsaa Udgifter paa en Maskine, selv om den ikke anvendes. De ufrivillig arbejdsløse Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere bør have en lige saa god Behandling som den Maskine, de førte maa føre, hvis der er Arbejde. Med saadanne og lignende Udtalelser lade de faglige Jernbanerorganisationers Ledere skinne igennem, hvilken Aand der kommer til at raade paa den kommende Kongres.

REVISION AF TJENESTEFORHOLDENE VED DE HOLLANDSKE BANER

udskydes 1 Aar. I Henhold til Overenskomst revideres de hollandske Jernbanemænds Tjenestetids- og Lønreglement hvert 5. Aar. En saadan Revision skulde finde

Sted ved Udgangen af indeværende Aar. Samtlige Jernbanemændsorganisationer har i Løbet af de sidste fire Aar opstillet sine Krav, som nu skulde behandles.

I Begyndelsen af indeværende Aar besluttedes principielt en betydelig forbedret Stedtillægsinddeling. Denne Nyregulering betød en forøget Udgift af 800 000 Gylden pr. Aar. Jernbanestyrelsen lod det bero paa Driftsresultaterne, om disse Forbedringer skulde træde i Kraft 1. Januar 1931, altsaa samtidig med Forandringerne i Reglementet, eller om dette skulde ske paa et senere Tidspunkt.

Da Jernbanernes Indtægter formindskedes mærkbart paa Grund af den økonomiske Krise, blev Direktionens Forbehold om bedre Driftsvilkaar ikke opfyldt.

Endskønt det hollandske Jernbaneforbund klart og tydeligt staar paa det Standpunkt, at Lønningerne ikke beror paa Driftsresultatet, ansaa Forbundets ekstra Kongres, at de nuværende Forhold ikke gav gode Udsigter for andre af Forbundets Krav og godkendte som Følge heraf, at Revisionen af Reglementet blev udsat et Aar.

Direktionen og de anerkendte faglige Organisationer har nu truffet Overenskomst om at udsætte Reguleringen af Reglementet et Aar. Derimod skal Nyordningen af Stedtillæget træde i Kraft den 1. Januar 1931 uden Hensyn til Driftsresultatet.

(I. T. F.).

LÆR ESPERANTO!

I vor internationale Tid vokser stadig Kravet om et internationalt Sprog, og ganske naturligt er Interes-
en for Esperanto stigende Dag for Dag. Saa godt som alle, — og det er ikke faa —, der har lært dette Sprog, er begejstrede over den Nytte, de har deraf, ved Læsning af Bøger og internationale Blade, Korrespondance og Esperanto-Radioforedrag. Sproget er forholdsvis let at lære, — Udtalen er som det skrevne, Grammatiken er indskrænket til 16 Regler uden Undtagelser, og Ordforraadet er ved Hjælp af en Orddannelseslære bragt til et Minimum. Enhver kan altsaa lære det. — Hidtil har man maattet klare sig med Selvstudium undtagen i Byer, hvor der oprettes Kursus. I dette Forhold er nu sket en Ændring, idet Esperantoforeningernes Centralorganisation har oprettet et Korrespondance-Kursus for Begyndere. I 6 Sektioner gennemgaas her hele Sprogets Grundlag, og m n behøver siden kun at udvide Ordforraadet. Prisen for hele Kursuset er 3 Kr. (alt indbefattet), og Bestilling sendes til »Centra Dana Esperantista Ligo«, Kastanievej 32, Odense, hvorfra ogsaa yderligere Oplysninger kan faas. — Jeg opfordrer alle til at lære det interessante Sprog og derved udvide sin aandelige Horisont. De vil ikke fortryde det, thi gennem det og Esperantisternes store Organisation aabnes hele Verden for Dem. Indmeld Dem straks.

A.

TAK

Alle Afdelinger og enhver, der udviste Deltagelse ved vor kære Mand og Faders Død og Begravelse, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Mathilde Schnack og Børnene.

Tak for den store Deltagelse ved min kære Hustrus Død og Begravelse. En særlig Tak til Hr. Løvborg for den smukke Tale ved Graven.

A. S. Terkelsen, Lokfyr., Gb.

LOMMEBOGEN

Da Lommebogens Trykning fandt Sted samtidig med D. L. F.s Kontors Flytning, har vi beklageligvis ikke naaet at faa Adressen rettet til Reventlowsgade 28, København V., paa Side 73 i Lommebogen under: »Husk altid«, hvilket ærede Medlemmer selv bedes føre à jour.

Rettelse til Adressefortegnelsen

Lokomotivfyrbøderkredsen.

Esbjerg. Repræsentant for Feriehemmet: Navn og Adresse rettes til: L. P. T. Bendixen, Blichers Allé 26, Esbjerg.

Medlemslisten

Oplaget som ekstraordinært Medlem:

N. Christensen, Roskilde.

Persoonalia

Udnævnelse fra 1.—12.—30:

Lokomotivfyrbøder A. E. Engtorp, Struer, til Lokomotivfører i Struer (min. Udn.).

Lokomotivfyrbøder A. K. Nørvig, Herning, til Lokomotivfører i Brande (min. Udn.).

Lokomotivfyrbøder J. P. Nielsen, Kbhavns Godsbgd., til Lokomotivfører i Gjedser (min. Udn.).

Lokomotivfyrbøder E. A. Møbius, Aarhus H., til Lokomotivfører i Korsør (min. Udn.).

Endvidere efternævnte Ekstrahaandværkere til Lokomotivfyrbødere med Tjenestested som ud for hver enkelt anført, nemlig:

H. A. Nielsen, Nyborg—Nyborg.
 N. Kristensen, Fredericia—Lunderskov.
 H. A. M. Christensen, Nyborg—Nyborg.
 S. A. Rasmussen, Aarhus H.—Langaa.
 T. Lorentzen, Struer—Glyngøre.
 A. Terkildsen, Nyborg—Padborg.
 H. J. N. Winther, Thisted—Herning.
 B. E. Bigum, Kbhvns. Godsbgd.—Gjedser.
 O. K. Michelsen, Kbhvns. Godsbgd.—Gjedser.
 V. H. Andreasen, Fredericia—Padborg.
 V. Jørgensen, Frederikshavn—Herning.
 H. V. Harder, Kbhvns. Godsbgd.—Padborg.
 C. G. Jensen, Nyborg—Padborg.
 S. P. Christensen, Kbhvns. Godsbgd.—Gjedser.
 K. A. Nielsen, Kalundborg—Herning.
 N. C. R. Jeppesen, Kbhvns. Godsbgd.—Padborg.
 V. F. Schophuus, Struer—Herning.
 A. E. S. K. Enghave, Kbhvns. Godsbgd.—Tønder.
 H. H. T. Lykkeberg, Masnedsund—Tønder.

A. L. C. Larsen, Tønder—Kjøbenhavns Godsbanegaard.
 N. P. B. Larsen, Herning—Kjøbenhavns Godsbaneg.
 H. N. Jensen, Herning—Kjøbenhavns Godsbanegaard.
 S. A. K. Sørensen, Nyborg—Kjøbenhavns Godsbaneg.
 K. J. Christensen, Lunderskov—Roskilde.
 O. T. Hansen, Herning—Roskilde.
 K. R. Kettner, Padborg—Roskilde.
 J. M. Høybye, Padborg—Kalundborg.
 N. M. Jensen, Struer—Næstved.
 H. P. B. Cromval, Kjøbenhavns Godsbgd.—Masnedsund.
 N. B. S. Nielsen, Kjøbenhavns Godsbgd.—Masnedsund.
 A. E. Ravn, Padborg—Nyborg.
 G. Klauber, Padborg—Langaa.
 G. F. Gjødese, Langaa—Skanderborg.
 J. P. K. Nielsen, Herning—Skanderborg.
 V. E. M. Jensen, Glyngøre—Struer.
 E. G. F. Andersen, Padborg—Kjøbenhavns Godsbgd.
 I. W. J. Petersen, Aarhus H.—Kjøbenhavns Godsbgd.
 H. M. Mikkelsen, Brande—Aarhus H.
 H. N. Aunskjær, Tønder—Brande.

Forflyttelse efter Ansøgning fra 1.—12.—30:

Lokomotivfører J. N. Smidt, Korsør, til Kjøbenhavns Godsbanegaard.

Lokomotivfører H. A. E. Hansen, Korsør, til Kjøbenhavns Godsbanegaard.

Lokomotivfører T. H. Petersen, Gjedser, til Roskilde.

Lokomotivfører N. P. G. Olesen, Brande, til Korsør.

Endvidere efternævnte Lokomotivfyrbødere, som ud for hver enkelt anført, nemlig:

Afsked:

Lokomotivfører C. H. Schlosser (Dbmd.), Kjøbenhavns Godsbgd., p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 30.—11.—30 (min. Afsk.).

KALKULATORISK OPGØRELSE

af Statsbanernes Drifts-Indtægter og Drifts-Udgifter m. v. i Oktober Maaned 1930 samt i Tidsrummet April—Oktober 1930 og en Sammenligning med de regnskabsmæssige Beløb i de tilsvarende Tidsrum i 1929 i runde Summer.

	Oktober Maaned 1930*)	1929	1930	
	Kalkulatorisk		Forøgelse	Formindskelse
Personbefordring	3 790 000	3 700 000	90 000	
Gods- og Kreaturbefordring	4 770 000	4 820 000		50 000
Postbefordring	530 000	520 000	10 000	
Andre Indtægter	400 000	360 000	40 000	
Drifts-Indtægter ialt	9 490 000	9 400 000	90 000	
Drifts-Udgifter (uden Afskrivning og Forrentning) ..	10 410 000	9 920 000	490 000	
Drifts-Overskud	÷920 000	÷520 000		400 000

	April—Oktober 1930*)	1929	1930	
	Kalkulatorisk		Forøgelse	Formindskelse
Personbefordring	33 720 000	32 900 000	820 000	
Gods- og Kreaturbefordring	31 980 000	33 110 000		1 130 000
Postbefordring	3 600 000	3 560 000	40 000	
Andre Indtægter	2 230 000	2 130 000	100 000	
Drifts-Indtægter ialt	71 530 000	71 700 000		170 000
Drifts-Udgifter (uden Afskrivning og Forrentning) ..	67 420 000	65 620 000	1 800 000	
Drifts-Overskud	4 110 000	6 080 000		1 970 000

*) Anm. For hele Finansaaret er

Afskrivningen anslaaet til 9 487 500 Kr. og Forrentningen til 19 000 000 Kr.

GRAVMONUMENTER

Thorvald Hansen
(Ved Vester Fængsel)

V. Fælledvej
Tlf. Vester 8879

FILIAL: Vigerslevallé ved Indgangen til Terrassen

**KORSØR
LØVE
MARGARINE**

**FINESTE
KVALITET
TIL BORDBRUG**

Laane- og Sparekassen for Embeds- og Bestillingsmænd

Konfor: Frederiksholms Kanal 16¹, Kbhvn. K. Postgiro 4800.

Aabent 10—3. Lørdag 10—2.

Opmærksomheden henledes paa vor særlige **Spareafdeling**, i hvilken Tjenestemænd og disses Enker og Børn kan indskyde større eller mindre Beløb paa 3 Maaneders Opsigelse med for Tiden

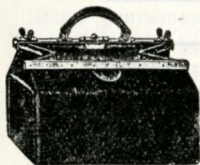
5 pCt. i aarlig Rente.

Brug Svendborg Eksport Mil-Co med 12% Født.

Drøjere i Brug og mere velmagende.

(Almindelig Eksport Fløde har kun 9%)

Istedgades Legetøjshus
A. M. Thuneby) Istedgade 66
Specialitet: Dukker og Dukke-
reparat. Stort Udvalg i Legetøj.
Billige Priser.

Lædervare - Forretningen
Sdr. Boulevard 44—46
Tlf. Vester 1494 v
anbefales.

Rejsekufferter, Citytasker, Portemonnær, Skoletasker, Tegnebøger m. m.
i stort Udvalg.
Reparationer udføres.

Støt vore Annocører!

Blomsterforretning

H. Dannenberg.

Blaagaardsgade 25

Tlf. Nora 1979 Tlf. Nora 1979

Medlemmer erholder 10 pCt.

Varerne bringes overalt.

HARALD HANSEN

A K T I E S E L S K A B
AMAGERTORV 11⁴

Damekonfektion,
færdige og efter Maal. * * *
* * * Imprægnerede Frakker.
Kun mod Rekvisition.

Tlf. Byen 3537. Lagertid 9—5½.

FORLANG

VILHELM LANGES

**Cigarer og Cigarillos
Tobakker og Skraa**

Leverander til Lokomotivmændenes Ferlethjem.

Amk. Gummi-Industri.

Vestergade 3 - København K.

Illustr. Katalog gratis m. 15 Øre t. Porto.

Vor Brochure: Børnefødslernes Begrænsning, m. 14 Bill.
giver Oplysninger om de sikreste præventive Midler.
Sendes mod 65 Øre i Frimærker diskret i lukket Couvert.
Tjenestemænd 10% Rabat

Avertér i Dansk Lokomotiv Tidende.

Camillus Nyrops Etabl.

Nyrop og Maag A/S.

Købmagergade 43. - København K.

Telefoner: Central 768 og 10028.

* * *

Bandager og Sygeplejeartikler
i stort Udvalg.

Specialitet:

Bandager til vanskelige Tilfælde.

Ny Ravnsborg

V. Fælledvej 82 - Tlf. 10718

anbefaler sine

Selskabs- og Foreningslokaler

TANDLÆGE S. A. MARTENSEN

Tage Hansens Eft.

Konsultation: 10—3 og 6—7
Lørdag 10—2:

Telf. Vester 3330.

Enghave Plads

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret d. 12. December.

REDAKTION: Vesterbrogade 98 A, 2. Sal, København V.

Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14 613

Udgaar 2 Gange mdl. — Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

ANNONCE-EKSPEDITION:

Reventlowsgade 28, København V.

Telefon Central 14 613. — Kontortid Kl. 10—4.

Postkonto: 20 541.